

Ib

– en slags forklaring

Oprindeligt havde jeg kaldt bogen her for SKUDÅRSANDAGTSBOGEN, men måtte konstatere, at der aldrig re et skudår, når man har brug for et. I hvert fald var jeg for utålmodig med at få denne bog ud til, at jeg kunne vente ... og måtte så altså finde på noget andet.

Jeg forsøgte mig så med titlen BIBELEN I 365 BIDDER, men der er vel ingen grund til at få tingene til at tage sig mere kedelige ud, end de er. Så tænkte jeg: BIBELEN FOR DUMMIES, det må være sagen, men den idé afviste en af mine venner, han tillod sig endda at kalde det for »uoriginalt« og »nærmest et plagiat«. Jeg var også inde over titler som α - Ω og HUSK DET NU, men måtte hver gang afvise det, som måske i begyndelsen havde virket som en god idé, men som snart skulle vise sig at være endnu en blindgyde.

Det er her, min kones isbjørn kommer ind i billedet. Det var nemlig sådan, at da jeg i sin tid lærte hende at kende, havde hun en dejlig blød isbjørn (af plys, naturligvis). Den havde lige krammestørrelse, og krammet blev den. Desværre havde den ikke fået noget navn, og jeg sagde til hende, at man ikke kan have en isbjørn uden at give den et navn. Men hvad skulle den hedde? Hun havde allerede overvejet det med navnet, men kunne ikke rigtig komme på noget.

»Vi kan kalde den Poul,« sagde jeg.

Jeg ved ikke, hvor det kom fra, og hun protesterede da også straks:

»Man kan da ikke kalde en isbjørn for Poul!«

Men nu havde jeg sat mig det i hovedet og syntes ærlig talt, at det var lidt sjovt. Så jeg sagde, at man da kunne kalde sin isbjørn, hvad man ville, så nu skulle den hedde Poul. Og det har den heddet lige siden. Faktisk kan den ikke hedde andet i dag. Poul er Poul.

Denne erfaring har jeg altså tilladt mig at overføre til bogen her. Jeg blev nemlig mere og mere fortvivlet over ikke at kunne finde på nogen ordentlig titel – og så, bedst som jeg var ved at opgive, slog det ned i mig: Bogen skal da hedde Ib. Ib er kort, nemt at udtale, de fleste kan endda stave til det, og jeg kender ingen, der hedder sådan, så hvem skulle blive fornærmet? Og nå ja, det er måske lidt uortodokst, men mon ikke man vænner sig til det?

... Ja, det vil så sige, at en af mine kritikere ikke var for begejstret. Han mente, det var for useriøst. Han sagde, at når nu mit mål med bogen er, at læseren skal lære Gud at kende, så er Ib simpelthen for fladt. Først forsøgte jeg at ryste kritikken af mig; men så begyndte tvivlen at gnave, og jeg forsøgte mig igen og arbejdede med flere helt nye modeller og kom op med en lidt længere titel, der lød noget i retning af

I DENNE BOG FORKLARES BLANDT ANDET MENINGEN MED LIVET OG DERMED OGSÅ, HVORDAN LIVET, JA, HELE UNIVERSET OPSTOD, OG ØNSKER DU AT LEVE EVIGT, ER DET OGSÅ NØJE BESKREVET, HVORDAN DET BLIVER MULIGT.

Men nu var min redaktør ikke begejstret længere. Mængden af meget lange titler havde jeg ligesom opbrugt for længe siden, mente han. Og skønt tvivlen endnu gnavede, så var jeg dog stadig begejstret for Ib. Så jeg begyndte at tænke på, hvad Ib mon kunne stå for – som en slags forkortelse. Og så, endelig, gik det op for mig, at Ib var så perfekt, som nogen titel kunne være.

Formålet med bogen er ganske rigtigt, at læseren skal lære Gud at kende, og er der én ting, som har slået mig igen og igen i arbejdet med manuskriptet, så er det Guds ubegribelige kærlighed, barmhjertighed og trofasthed, som er uden betingelser og uden begrænsninger ...

Altså:

INGEN BETINGELSER

INGEN BEGRÆNSNINGER

... eller blot Ib.